

gen ikke være slutt, thi det er ikke givet, at hun derved bliver mindre smittefarlig, end hun var før. Det er ikke givet, at det Ophæv, hun er undergiven ved den Lægeundersøgelse, hun nu hyppig skal underkaste sig, frembyder nogen Garanti imod Sygdommen, saaledes at den gennem hende ikke kan forplantes til andre. Jeg mener derfor, at naar man ikke længere kan betragte det som et Endemaal at faa en saadan Kvinde indskrevet som offentligt Fruentimmer, saa maa Politiets Virksomhed af sig selv komme til at gaa i en anden Retning; saa maa den stærkere end hidtil rettes imod at træde den veneriske Smitte i Møde ved at udforske Smitteilderne, standse disse og hjælpe eller i fornødent Fald tvinge de angrebne til at helbredes. En saadan Tvang er der jo i Loven af 10de April 1874 fornøden Hjemmel til. Den højtærede Justitsminister gjorde ved Sagens 2den Behandling nogle Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at omtale. Den ærede Minister mente, at der vilde komme en meget vanskelig Tilstand frem, dersom det forelagte Forslag blev til Lov, og navnlig dersom man affskaffede den lov hjemlede offentlige Prostitution. Den ærede Minister anførte, at efter de Oplysninger, han havde — saaledes forstod jeg ham i det mindste — gaar der her i København hver Uften 1,000 Fruentimmer ud for at søge sig en Ven og finder ham ogsaa i Reglen, og der vilde saaledes blive hver Dag 1,000 strafbare Overtrædelser. Vennen, forudsætter den ærede Minister — jeg tror ikke at fejle deri — giver hende Betaling for hendes Villighed. Det blev altsaa 1,000 Lovovertrædelser om Dagen, og naar man saa siger, at der er 365 Dage i et Aar, saa bliver det 365,000 Lovovertrædelser, som Politiet vilde faa at straffe om Aaret. Og det mente den ærede Minister vilde være aldeles uoverkommeligt, idet Fængslerne vilde blive overfyldte, dersom man vilde inblade sig derpaa. Forholdet stiller sig imidlertid i Virkeligheden ikke væsentlig anderledes, dersom man affskaffer den legaliserede offentlige Prostitution. Jeg har her Politidirektørens Indberetning for Aaret 1890 liggende for mig, og efter den var der samtidig ikke et højere Tal end 538 offentlige Fruentimmer i København. Tænk man sig nu dem horte og trækker dem fra de 1,000, som hver Uften gaa ud, saa bliver der 462 tilbage for hver Dag, og multipliceres dette Tal med Aarets Dage, saa faar man 168,640 Forseelser om Aaret, som blive lige saa uoverkommelige som det Tal, den ærede Minister nævnte. Forholdet bliver altsaa i Virkeligheden det samme. Det bliver

dette, at Politiet maa udvise Konduite. Det maa have sin Opmærksomhed henvendt paa de Fruentimmer, som gaa ud, og som maa antages for farlige for Samfundet. Det maa drage dem til Ansvar, og det bliver for Fremtiden, som det er nu, og er nu, som det vil blive for Fremtiden, at mangfoldige og de allerfleste Tilfælde gaa hen, uden at der kan gøres Straffeanfvar gældende. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Indskrivning som offentligt Fruentimmer beskytter mod Sygdomstilfælde, skal jeg ogsaa tillade mig at anføre nogle Tal, som jeg har taget fra den Indberetning fra Politidirektøren, som jeg har nævnt. Der var i det hele i 1890, indskrevet som offentlige Fruentimmer 648 — samtidig var der, som jeg nævnte før, kun indskrevet et mindre Antal, men med Afgang og Tilgang var der i det hele indskrevet et saadant 648 — og de befandtes at være smittede af venerisk Sygdom i 1155 Tilfælde; det vil altsaa sige, at ethvert offentligt Fruentimmer var i Gennemsnit smittet 1,78 eller henimod 2 Gange om Aaret. Af andre løsagtige, visitationspligtige Fruentimmer var der 105, og Antallet af Sygdomstilfælde hos dem var 163, hvilket altsaa vil sige, at hver enkelt af dem var syg i Gennemsnit 1,50 Gange, altsaa ikke saa lidt mindre, end hvad der var Tilfældet med de offentlige Fruentimmer. Af andre løsagtigere Fruentimmer, som bleve tagne og undersøgte, var der 697, og af dem befandtes 580 at lide af venerisk Sygdom, hvilket altsaa vil sige, at hver enkelt i Gennemsnit havde været syg 0,70 Gange. Man vil altsaa se, at det er hos de offentlige Fruentimmer, man oftest træffer venerisk Smitte, og at det tager af, jo længere man fjerner sig fra, hvad der staar i Forbindelse med den offentlige Prostitution, saaledes at Smitten bliver noget mindre hyppig hos de visitationspligtige Fruentimmer, der ikke ere indskrevne som offentlige Fruentimmer, og igen noget mindre hos andre løsagtige Fruentimmer, som træffes. Jeg tror, at man kan anføre dette som et Bevis for, at man ikke opnaar nogen Garanti mod venerisk Smitte ved at indskrive Fruentimmer som offentlige. Det viser sig tværtimod, at de da ere mere udsatte for Smitte, og naar man saa betænker, hvorledes et offentligt Fruentimmer driver sit Erhverv, hvor mange Gange om Dagen hun bevirker Utugt, hvor mange Mandfolk hun kommer i Forbindelse med paa den Maade, fremfor den, der dog kun enkelte Gange beqaar denne Forseelse, vil man forstaa, at netop den offentlige regulerede Prostitution er en Smittekilde af høj Rang, og at man vil undgaa denne,